

La renovació del teatre amateur

Aquest mes de maig que ha finalitzat he col·laborat en dos projectes teatrals que m'han fet reflexionar un cop més sobre les possibilitats que té el teatre com a vehicle de participació i cohesió social. Vull avançar per endavant que l'experiència de la representació tot i sent una part fonamental del fet teatral no esgota ni de bon tros les seves possibilitats. És cert que és la culminació d'un esforç fet col·lectivament i és també el que s'ensenya públicament. Però al seu darrera hi ha tot un procés de treball que serveix per edificar dia a dia l'estructura que farà possible que un material tan sensible i efímer com és l'obra de teatre, prengui cos damunt un escenari. I per a construir aquesta estructura es necessita posar en marxa una dinàmica que faci que tots els integrants de l'equip participin en el projecte en les seves diferents vessants: autors, directors, actors, tècnics, etc. Avui, però, m'agradaria parlar dels actors i concretament dels actors que han participat en els dos projectes: "Granollers, crònica d'una ciutat" i "L'Auca del Senyor Esteve".

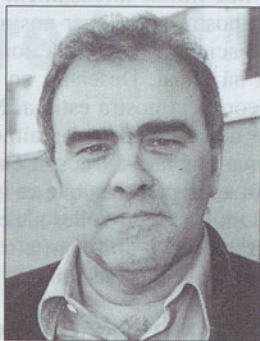
En el primer cas han estat actors i actrius dels set grups de teatre "amateur" que treballen a la nostra ciutat. La primera trobada amb ells va ser per informar-los del projecte. Encara no teníem l'obra i tota la informació es va limitar a explicar-los una idea i a demanar la seva col·laboració. Volíem conèixer la seva predisposició, així com el seu compromís a seguir un ritme d'assajos de dos cops per setmana mínim. A la segona trobada ja portàvem l'obra escrita. Vam deixar clar que no pretenia ser una obra literària sinó un guió al servei de tots aquells que volguessin participar i que la seva es-

tructura ens permetia treballar amb quatre equips. No vam reparar encara els llibrets. Tan sols unes frases que cada un d'ells interpretava davant d'una càmera després de dir el seu nom. Aquest vídeo ens va ser útil per a fer el repartiment. La tercera trobada va servir per donar a cada un el seu personatge i fer la primera lectura. A partir d'aquest moment quasi tres mesos d'assaig a Roca Umbert. Tres mesos creant equip, coneixent-nos cada dia una mica més i intentant sincronitzar damunt l'escenari el text, el gest i el moviment. El dia de l'estrena, quan va baixar el teló d'acer al finalitzar l'espectacle, van sorgir els crits i els plors d'alegria. Si una càmera de vídeo hagués enregistrat aquell moment quedaria documentada la força que té el teatre quan es tracta de crear equips de treball. Aquell dia va néixer el grup "Cròniques".

Un grup que pot estar al servei de la història Granollerina convertint-la en espectacles teatrals.

El cas dels actors de l'Auca ha estat una mica diferent. No es tractava d'estrenar una obra sinó de fer-ne la seva reposició. Era el tercer any que es representava. Malgrat això el ritme dels assaigs va ser constant al llarg de tres mesos. L'objectiu era aconseguir una més acurada interpretació, així com donar pas a nous actors que provenien de Gran Centre. El repte era que per tercer any consecutiu i després de set representacions fidelitzar un públic, així com fer-ne de nou.

Tant els actors de "Cròniques" com els de "L'Auca" han demostrat amb el seu treball artístic col·locar Granollers en el camí de la renovació teatral en el camp del teatre "amateur". A veure si ho sabem aprofitar.

Frederic RODA
Director de teatre

Maria Caussa, cent anys d'anar pel món

Si bé el tema que volia abordar era indefectiblement agre-vaga general i llei de partits-, m'he decidit per a fer cas del què diu l'àvia Caussa. Assegura, que la seva llarga existència, no té altre secret que el d'agafar-se les coses pel cantó bo, no ficar-se amb res, trobar-se a gust amb tothom i arreu, no voler cap mal a ningú. M'ha deixat perplexa quan, a la meua pregunta de si hi havia algun record trist en el transcurs de la seva llarga vida, m'ha contestat: No, tot ha estat bo, perquè sempre, a qualsevol esdeveniment no grat he intentat trobar-li allò que tenia de positiu. I ho ha dit sense rumiar, sense embuts amb la sornegueria que li és peculiar. Crec sincerament que és una autèntica lliçó d'amor: a la família, als amics, als enemics, a la ciutat. Si tots actuéssim, segons aquestes premisses, la pau i la concòrdia no serien problema.

Veure-la aparèixer de la perruqueria, desconeixent el sarau que els veïns li havien preparat, ha estat molt emocionant. Envoltada de familiars i amics, ha escoltat les felicitacions que li han fet, de forma oficial l'Ajuntament -per boca de Josep Mayoral- i la Generalitat, la representant de la qual li ha entregat una medalla dels 100 anys, amics, parents i coneguts. Ha rebut rams de flors i obsequis. Ha escoltat la lectura de l'Auca de la seva vida, que ha llegit la Paquita Canal. Ha contestat a la ràdio i a la TV com si fos una professional. Ens ha explicat històries divertides de temps de guerra, com la de quan un dia tornava amb tren amb llonganisses penjades sota les faldilles. En el compartiment va trobar-se amb un senyor molt ben vestit, que duia un bonic abric ben cordat. Ell li va dir no se m'acosti que em trençarà els ous (en portava molts sota l'abric) i ella li va respondre doncs vostè tampoc a mi que em penguin les llonganisses... Amb certa picardia i coqueteria -li agrada anar ben vestida i ben pentinada- ens mirava a tots amb ulls entremaliats. Li va agradar una bonica fotografia recent, que va ser des-

coberta pel seu fill Ricard i que va presidir tot el dia aquell espai que, amb bon criteri, veïns i botiguers de Sant Roc van preparar-li per tal que pogués rebre a tots aquells que s'acostessin a felicitar-la, que van ser molts.

Ha recordat amb nosaltres, que als nou anys va deixar l'escola per anar a treballar. Que es va casar als 19 amb un sastre de la Garriga, que va tenir dos fills, el Joaquim (acs) i en Ricard. Que té cinc fills i onze nets. Que poques vegades ha anat al metge perquè els seus remeis son casolans. Que el diumenge fa bugada o que sense ella el negoci no rutilaria. Que li agrada passejar i enraonar, aquest costum avui tant en desús. Ah! i disfressar-se. És reconfortant assistir a esdeveniments com aquest, comprovar que encara existeixen persones que estimen la vida, que estan sempre contentes, disposades a escoltar i col·laborar.

Amb els que estàvem d'espectadors el comentari va ser unànime: això s'acaba. La nostra generació encara es coneix però, pels que vénen rera nostre, aquest és un luxe que desconeixen. La majoria dels nostres joves només té nom -obvien el cognom- i estan al servei d'altres idees. Festejar una àvia? No figura en el programa establert. Pares, fills, nets, cosins, oncles, aquesta era una branca que abans es tenia en compte, però avui no figura a Internet. No és actual.

Quina sort que hem tingut, ens hem dit! Hem passat trifulgues, tantes, que, quan es vulgui explicar la història de les nostres vides, com la de l'àvia Caussa, es considerarà ciència-ficció, sigui en el camp social, polític, religiós, cultural.

Però al costat de les desventures i mancances, quantes satisfaccions!. Sí que alguns ens han pres el pèl, altres ens han enganyat, i tots, en general, han estat poc rigorosos i nosaltres, almenys una bona majoria, ens ho hem empassat dòcilment. Si fem balanç, intentem, com la Maria Caussa, reconèixer el que té de bo cada moment. És un exercici que caldria exportar.

Montserrat PONSÀ
Periodista